

Elämälle tarkoitus

Elämälle tarkoitus

Nimimerkki Tuntematon

Ikä 13

Päinvastoin muista luokkamme tytöistä, lähes välitin ulkonäöstäni tai siitä minkälainen olin. Pystyin puhumaan kaikille suoraan ja rehellisesti. Tunsin itseni erilaiseksi ja tykkäsin kylvää sitä tunnetta. Erilaisuus oli minusta hieno ja vallan mahtava asia. Jotain kuitenkin tapahtui sille itsevarmalle nuorelle neidille.

En muista mistä se lähti. Paras ystäväni oli juuri muuttanut pois, eikä minulla oikeastaan ollut ystäviä. Tunsin oloni tunkeilevaksi, jos yritin päästä johonkin porukkaan mukaan. Tutustuin luokkalaisten kanssa. Niiden, joiden kanssa minä ja paras kaverini usein riitelimme. Meistä tuli ystäviä. Taisi olla vuosi sen jälkeen, kun uusi oppilas saapui luokallemme. Halusin heti tutustua häneen, olihan tyttö tulossa puukäsityön tunnille seurakseni. Olin siis ennen häntä ainut tyttö puukässässä. Kaverini ottivat sen itseensä. Menimme käymään teatterissa ja juttelin tämän toisen tytön kanssa paljonkin. Huomasin, että meillä oli hauskaa.

Kun teatterireissun jälkeen olimme menossa takaisin koululle, päätin mennä kavereideni kanssa juttelemaan asiasta. Tervehdin heitä ja hymyilin tavalliseen tapaan. Sain kuitenkin tylyn vastauksen: "Mee sen sun uuden kaverin kanssa jos sä niin paljo haluat olla sen kaa."

Oli minun vuoroni loukkaantua. Sanaakaan sanomatta menin sitten tämän tytön luo. Siitä alkoikin sitten riita. Olin järjestäjä ja piirsin tyytyväisenä koiria sisällä, kun muut menivät ulos. Oli lämmin ja aurinkoinen sää, mutten oikeastaan tykännyt mennä ulos sellaisina päivinä. Melkein järkytyin, kun kuulin huutoa ulkoa. Sieltä huudettiin näin:

"***** on kakkapää!" useampaan kertaan."

Kyllähän se kävi hermoille, mutta päätin ignorata heidät. Kuitenkin he jatkoivat. Yrittivät epätoivoisesti saada huomion itseensä. Muistan vieläkin, kuinka pahalta minusta tuntui silloin. En tiennyt mistä he olivat vihaisia. Se teki minut turhaantuneeksi ja vihaiseksi.

Miten pystyisin pyytämään heiltä anteeksi, jos he eivät kertoisi mikä on vikana? Kun pääsin koulusta kotiin ja menin pelaamaan heppapeliä, niin huomasin yhden niistä kavereistani olevan siellä. Kysyin häneltä mikä heitä vaivasi, muttei tämä suostunut kertomaan. Olin pettynyt.

Seuraavana päivänä sain kuulla asiasta. Jäin tavanomaisesti piirtämään pulpetilleni. Kolme tyttöä kuitenkin tuli luokseni ja sanoivat:

"Kuulimme että yritit saada ***** puolellesi."

Hämmennyin lauseesta aika paljon. En antanut sen näkyä ulkokuoressani, mutta se oli hämmentävää. Enkö ollut vain kysynyt mikä oli vikana? He alkoivat haukkua minua. Sanoivat minulle, että kuka haluaisi olla tuollaisen puolella? Se satutti. Kun he lähtivät ja jäin yksin luokkaan, oli vain hiljalla, etten itkenyt.

Yöllä mietin sitten asioita kuumeisesti. Olin silloin yksin ja pystyin näyttämään kyneleeni. Mietin, mistä he olivat vihaisia. Mietin, mikä oikeus heillä oli tulla haukkumaan minua, en ollut tehnyt mitään väärää. Olin aina puolustanut heitä ja todellakin satutti, että he noin vain unohtivat sen. Haukkuminen kesti vielä muutaman päivän.

Olin aika vahva, itsetunto korkealla ja uskoin pärjääväni hyvin ilman heitäkin. Olin saanut uusia ystäviä. Pyöräilin sitten koululle ja ensimmäinen asia, jonka näin, oli ryhmä kavereista tulleita kiusaajia. Tapani mukaan ignoorasin heidät täysin.

"***** anna anteeksi, ei me tarkotettu, me suututtii ihan aiheetta"

He pyytelivät minulta anteeksi moneen kertaan. Kuitenkin heidän tekonsa oli minun mielessäni vakavampia. Niinpä vain lähdin muiden tyttöjen luo sanomatta mitään. Lopulta he pyysivät minulta kunnolla anteeksi. Se tuntui hyvältä ja pystyin pian taas puhumaan heille. Kaverini oli sanonut, että unohtaisin hänen lähettämän face-viestinsä. En ollut kuitenkaan käynyt Facessa pitkään aikaan, minun oli pakko mennä katsomaan. Luin sen. Hän oli puhunut koko joukon puolesta. He syyttivät minua asioista, joiden pitäisi olla aivan normaalia käytöstä. Ja käskivät MINUN pyytää siitä anteeksi.

Seuraavana päivänä sanoin heille suoraan mitä ajattelin.

"Jos olisin luku sen face-viestin aikasemmin, en olis antanut teille anteeks."

Elämäni jatkui melko normaalina sen jälkeen. Elin normaalina poikatyttönä. Ja sitten se tuli. Meillä oli ollut koira noin kaksi vuotta. Sitten se vietiin pois. Sen vieminen satutti minua niin paljon, että aloin olla vähän hiljaisempi. Kaverini huomasi sen ja kerroin heille, mikä oli hätänä. Voisin sanoa, että olin järkyttynyt, kun he eivät edes piristäneet minua. He jatkoivat elämäänsä, ihan kuin suruani ei olisi edes olemassa. He käskivät minun puhua, mutta koska olin hiljaisempi, he eivät lopulta edes yrittäneet. Puhuminen muuttui vaikeammaksi ja vaikeammaksi.

Ajan myötä minusta alkoi tulla sulkeutunut. En puhunut paljoa, minusta tuli ujo, tuskin enää osasinkaan tulla mukaan keskusteluun. Välillä oli tietysti näitä tiloja, milloin nauroin liiankin paljon peittääkseni pettymyksen ja masennuksen. Se päättyi siihen, että minusta tuli vakavasti masentunut. Kirjoitin kaikki päivät tarinoita yhdessä paikassa, jossa sain räiskyttää verta ja olla niin hullu kuin tunsin olevani. Hulluus koputti vain vähän mieleni seinämien takana, valmiina astumaan esiin. Piirsin raakoja kuvia. Kukaan ei kommentoinut niihin. He vain sanoivat sen olevan hieno. Käyttäytymiseni alkoi pian olla liian varovainen.

Surun ja hulluuden mielentilojen tilalle tuli pelko. Pelkäsin jääväni yksin. Aloin kuvittelemaan asioita yksin jäämisestä. Kuvittelin, kuinka menettäisin ihmisiä ympäriltäni ja kuinka perheelleni alkaisi käydä asioita. Kouluun ei ollut enää kiva mennä. Pojat sekä tytöt oudoksuivat aina musiikkia, jota kuuntelin. Yksi heistä jopa sanoi, etten kuuntele musiikkia. Osasin sanoa takaisin, vailla mitään äänensävyä. Pystyin tuntemaan, kuinka lyyhistyin joka päivä vain ahtaampaan tilaan. Pian nauru muuttui painajaiseksi päässäni. En voinut sille mitään. Avauduin tunteistani ystäväilleni. He tunsivat syyllisyyttä ja alkoivat puhua, kuinka pahoja ihmisiä olivat ja kuinka he aina tekivät väärin. Se ärsytti minua.

Avauduin heille ja he alkoivat puhua itsestään. Se sai minut suuttumaan. Olin tunteideni vallassa. En voinut enää pidätellä niitä tunteita. Tajusin sanovani ne liian myöhään. He eivät muuttaneet käytöstään. Kaveripiirissäni on yksi poika. Hän oli hyvä ystävä ja on minulle edelleen hyvä ystävä. Hän tajusi tilanteen vakavuuden.

Olin ollut ennen sitä yksinään istumassa ikkunarivissä. Kaikki muut olivat ryhmissä, mutta minä istuin yksin. Poika siirtyi viereeni ja hän kohensi oloani valtavasti. Kun laitoin musiikkia soimaan ja muut alkoivat haukkua sitä, poika sanoi heille:

"Se on oikeaa musiikkia, olkaa hiljaa!"

Olin hämmentynyt, iloinen ja sanaton. En voinut muuta kuin nauraa. Ja se nauru oli iloista.

Kun luulin kaiken olevan paremmin, se kaikki romahti takaisin niskaan. Ystäväni eivät enää tuntuneet välittävän siitä, mitä tunsin olevani. Kun kerroin heille tästä, uudestaan miltä tunsin itseni, he suuttuivat. He sanoivat, että se johtui siitä, etten koskaan tehnyt mitään. Se sai minut tuntemaan oloni niin tyhjäksi. Minä yritin, yritin olla heidän kanssaan ja toimia niin kuin he halusivat. Yritin olla pois tieltä. Eivätkä he edes huomioineet sitä, miltä se minusta tuntui. Niinpä ajautuimme riitoihin. En kestänyt sitä enää.

Kuulin toisen kavereistani ajautuvan riitoihin heidän kanssaan ja niin me pyörimme sitten yhdessä. Se oli hauskaa ja nautin siitä. En voinut myöntää sitä koskaan itselleni, mutta siltä se tuntui. Kun minut jätettiin kerran koululle liikuntatunniksi, niin sain kuulla, että sillä välillä kuin minä olin istunut yksin ja piirtänyt, kaverini oli sopinut riitansa. Hän tuli luokseni, nämä olivat sanat, jotka kuulin häneltä:

"Tuota, me sovittiin niiden kanssa ja haluaisin mennä niiden kaa ruokailuu. Haittaako se sua?"

Olin niin järkyttynyt, mutta silti niin tottunut.

"Mee vaa."

Kaverini lähti ja aloin itkeä. Hän oli aina ollut sellainen, joka hyväksikäytti ihmisten ystävällisyyttä. Sen jälkeen hän jätti heidät mätänemään nurkkaan, kun vain sai uusia ystäviä. Ja minä tiesin sen. Silti se sattui niin kamalasti.

Erään ruokailun aikana istuin yksin. Uskottelin itselleni, ettei se ollut niin paha. Uskottelin itselleni, että niin sen kuului olla. Kävellessäni pois ruokalasta koulun pihalle tunsin, kuinka kyyneleet alkoivat taas valua silmäkulmistani. Pyyhin ne pois. Silloin vain ajattelin, etten voisi itkeä koko koulun edessä. Menin koulun takapihalle yhdelle yksinäiselle puulle, josta oli tullut viettopaikkani kun olin yksin. Sitten yksi kaverini tuli sinne. En voi edes kuvailla, mitä silloin ajattelin, varmaan enemmän hämmästyttä. Se kuitenkin loppui lyhyeen. Pahin pelkoni toteutui. Olin yksin.

Muutaman päivän olin vain yksin. Kunnes päätin tehdä asialle jotain. Loppuvuoden ajan olen ollut kahden mahtavan tyypin kanssa. Heistä tuli ystäviäni. Minä uskalsin tehdä asialle jotain. Myös se poika rupesi hengaamaan kanssamme. Voisin sanoa, että olin aika pirun onnellinen silloin. Niin, unohdin kertoa. Olen myös heppatyttö. Rakastan hevosia ja hoitoponiani yli kaiken. Eläimet olivatkin yksi asia, joka sai minut voimaan paremmin päivä päivältä. Ne saivat minut tuntemaan oloni tervetulleeksi. Ja pian elämälleni oli tarkoitus, mitä en löytänyt ennen. Niin tyhjältä ja mitättömältä kaikki tuntui silloin, mutta löysin elämälleni sen, mitä monet miettivät.

Haluan tarinani kautta sanoa, että mikäli uskaltaa tehdä ja sanoa asioista, ne muuttuvat pikku hiljaa. Uskaltamalla voi löytää tarkoitusta elämälle ja tehdä siitä paremman itselleen. Muutin elämäntilannettani ja nyt olen tilanteessa, jossa en voinut kuvitella olevani vielä tänä talvena. Kun minulla ei ollut mitään mihin turvautua, huomasin alkavani toimia itse. Se mitä haluan teille kertoa, on yksinkertaisesti se, että vaikeita aikoja tulee. Ne pitää vain kohdata rohkeasti. Jokaisen tunnelin päässä on valoa, kunhan itse kävelee sitä kohti. On monia, jotka eivät uskalla tehdä asialle mitään. On monia, jotka pystyvät vain olemaan. Siksi kannattaa yrittää. Jokainen teko on edistys. Ja niin minä löysin omalle elämälläni tarkoituksen. Yritä, tee ja muuta. Sanat tarkoittavat jotakuinkin tätä:

Yritä ennen kuin luovutat, tee kuin haluat ja muuta kaikki mikä on tarpeellista muuttaa. Sillä vain sinä itse voit muuttaa oman elämäsi.

Lähde verkko-osoite: <https://nuortenlinkki.fi/tarinat/lue-tarinoita/vuodelta/2015/elamalle-tarkoitus>